

Христос Воскресе браћо и сестре! Ваистину Воскресе!

Ваистину Христос васкрсе и постаде Спаситељ рода људскога. Јер Васкрсење Христово постало је камен темељац Цркве Божије и свих православних хришћана који у Господа васкрслога верују, који Његово васкрсење прослављају и који се труде да живећи по Његовим заповестима задобију и своје васкрсење када дође време за то и живот вечни у Царству небескоме.

Васкрсење Христово браћо и сестре јесте један догађај најважнији у историји васионе. После стварања света то је највеће чудо Божије и зато је Васкрсење Христово постало вододелница, постало је једна граница да се живот људи на земљи, и сама земља од васкрсења Његовога променила. До Његовога васкрсења шта је била земља, шта је био људски род на земљи? Земља је била једна велика гробница а људи робови смрти, греха и ђавола. И сви који су живели до Господа Христа они су умирали и одлазили у тај велики гроб који се земља зове. А Васкрсењем Христовим земља је престала да буде гроб, постала је небо, постала је место где се оснива Царство небеско, Царство Христа Бога нашега. Од Васкрсења Христовога смрт је побеђена. Грех је поражен и ђаво је побеђен. Јер иза свакога греха стоји по један ђаво браћо и сестре. Нема греха без ђавола и нема смрти без греха. Јер каже свети апостол да је плата за грех смрт. Тако да је Господ својим васкрсењем исцелио род људски од ова три зла који су њиме владали и царовали овде на земљи: од греха, смрти и ђавола.

И од тада је човек постао слободан и врата рајска, врата небеска су поново отворена за човека у који он улази само ако то сам жели. Нико га не нагони, нико га не може

натерати да уђе сам тамо, али ако жели, ако се труди на томе Бог онда њега прима. И зато је Бог оставио Цркву своју овде на земљи да у њој живећи се спасавамо од греха наших које као људи по слабости чинимо али је оставио Господ и свету Тајну покајања и исповести и остале свете тајне и врлине којима људи живећи овде на земљи стичу себи, изграђују себи живот вечни у Царству небескоме.

Васкрсење Христово је догађај који је посведочен од највише сведока од било којег другог догађаја у историји света. Јер Господ када је васкрсао, најпре се јавио женама мираносицама којима је и ова недеља друга по Васкрсу посвећена. Јер оне су биле те које су показале велику веру у Господа Христа још за Његовога живота овде на земљи. Када је Он страдао на Голготи оне су биле близу крста, посматрале Његово страдање, учествовале у Његовом страдању и гледале када је био положен у гроб у Гетсиманији.

Али њихова љубав није престала са Његовим погребом са Његовим стављањем у гроб, негу су се оне припремале, пошто је субота био велики дан за јеврејски народ, тада се ништа није радило, али су оне тај дан искористиле, припремиле су мирисе да у недељу, први дан недеље, дакле када се радило у то време, да оду на гроб и да помажу тело страдалога Господа свога и Учитеља њиховога. И оне су рано кренуле и стигле на гроб, још врло рано каже у Светом Јевађељу, или око сунчевога рођаја. Успут су се бринуле јер су виделе да је на гроб, на врата гроба постављен велики камен, па су се питале ко ће нам одвалити камен од врата гроба? А кад су пришле биле су зачуђене јер је камен већ био одваљен. И оне су ушле у гроб Христов и још веће чудо – затекле су једнога младића

у белим хаљинама, анђела Господњег, који им је објавио радосну весту и прво њима саопштио да је онај кога тражите васкрсао. Није овде, ево место где су га положили. Али Он је васкрсао, Он је устао као што је обећао, него анђеоло их упућује – идите и јавите дванаесторици, значи Његовим апостолима, јавите и реците ову радосну вест.

То су дакле биле прве веснице Васкрсења Христовога и први сведоци Његовога васкрсења и тога преславнога чуда Божијега. И оне су отишле од гроба, никоме успут нису говориле док нису стигле до апостола и њима су јавили ову радосну вест. А после тога Господ се јављао својим ученицима много пута за четрдесет дана од Васкрсења до Вазнесења свога на небо. Јављао се другим људима, двојици на путу за Емаус, па на једноме скупу од петстотина браће, тако да су сви они били сведоци Његовога славнога васкрсења. Они нису веровали у Његово васкрсење, они су знали да је Он васкрсао. Апостол Тома је сумњао па му је Господ пружио прилику да га опипа; Његове ране од клина и да се увери да је васкрсао. И онда су апостоли рекли *оно што видесмо, што руке наше оћипаше то вам пројоведамо.*

Али поред ових сведока милиони и милиони хришћана који су за две хиљаде година поверовали у Господа Христа и они су сведоци Васкрсења Христовога. И ми данас овде сабрани браћо и сестре, и ми смо сведоци Његовога Васкрсења јер да није Он васкрсао не би нас било овде нити би имали шта да прослављамо. Али Господ је васкрсао и зато се и ми четрдесет дана поздрављамо овим радосним поздравом – Христос васкрсе и одговарамо са ваистину васкрсе. Чиме сведочимо нашу веру у Васкрсење Христово.

Али још има нека поука од ових жена мироносица, не само што су биле прве веснице васкрсења Његовога него су се показале и храбрије од људи, од мушкараца. Када су се апостоли разбежали у Гетсиманији при хватању Господа Христа оне су га пратиле до Голготе, биле у близини Његовога распећа, гледале Његово погребeње и прве победивши страх пораниле у недељу ујутру да иду и помажу Његово свето тело. Тиме су оне потврдиле своју веру велику у Господа Христа и Господ је њих зато наградио тиме да се прво њима јавио и да су оне биле прве веснице и благовеснице овога дивнога и преславнога чуда Васкрсења Христовога. И кроз историју Цркве почев од Свете Богородице која је била на челу свих жена мироносица до данас, жене у Цркви играју врло важну улогу. Оне брину о томе да се одржи благољепије дома Господњега, да буде црква уредна, да буде спремна увек, за све свечаности оне се брину да припреме и дочекају госте и званице.

И данас овде у овој малој катакомби имамо и овде наше сестре мироносице које су припремиле овај славски колач и жито у спомен оних жена мироносица али да би и оне показале своју веру и своју љубав према васкрсломе Господу. Нек би Господ примио њихову жртву, њихову љубав и веру и дао им снаге да истрају и оне а и ми са њима у нашој вери православној да је очувамо читаву, часну неповређену, неоштећену од разних јереси које се шире и проповедају, да ту веру православну предамо нашој деци и омладини и да се име васкрслога Господа слави у нашем народу кроза све векове и сву вечност.

Амин.